

Po celé dny vztahoval jsem ruce k lidu svéhlavému, k těm, kdo chodí po nedobré cestě, za vlastními úmysly. (Iz 65,2)

2. února 2022

Jistě se vám už někdy stalo, že kolem vás prošli lidé a vy jste zaslechli drobný útržek z jejich rozhovoru. Ne že byste chtěli poslouchat, co si druzí soukromě povídají, jenomže oni mluví nahlas, nevnímají vás, vlastně nikoho kolem sebe nevnímají.

V metru jakási žena řekla nějakému muži: „Teď už je to jen v rukou Bůžích.“ Co že je v rukou Bůžích se nedovíte, protože vás už přešli a vám je trapné běžet za nimi a zeptat se. Takže sami přemýšlíte o tom, jak může člověk něco takového vůbec říct?

Myslela to ta paní vážně nebo to řekla jen tak, protože se to říká? Měla na mysli stejného Boha, v kterého věříte vy, nebo spíš nějaký osud? A lze vůbec o něčem říci, že to v rukou Božích není? A co když opravdu Pán Bůh některé věci pouští a nechává je pouze v rukou lidských? Je správné, vzdávat se vlastní odpovědnosti, pouštět své starosti z vlastních rukou a strkat je do rukou Božích? Nebo je to v životě tak, že když se lidem věci vymknou, automaticky se dostávají do Božích rukou a vy pak máte na koho svést odpovědnost?

Až nás překvapí, že otázky téměř neberou konce! Máme držet své životy ve svých rukou, dokud zvládneme, nebo je máme předat Bohu už teď? Není riskantní, čekat až do času krize? A je vůbec hřích ponechat svůj život ve svých rukou, když nám ho Pán Bůh dal?

Zdá se, že paní z metra své konstatování o stavu věci, který je už jen v rukou Božích, řekla s určitou nejistotou ohledně budoucnosti. Zřejmě sdělila svému muži či známému, že se již z lidského hlediska nedá nic dělat, výsledek již nezáleží na člověku a vše je proto nyní v rukou Bůžích...

Lidé znali Bible ale vědí, že dostat se do rukou Božích neznamená jen samozřejmou úlevu, šťastný konec a bezvadné vyřešení životních komplikací. Autor epistoly Židům, který dokonale znal dějiny Vyvoleného národa, napsal: „Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“ (Žd 10,31) Což poněkud mění představu o tom, že když se věci dostanou do ruky Boží, že to zaručuje šťastný výsledek. Naopak, za jistých okolností nemůže být nic horšího než upadnout do ruky Boží. Ne do ruky nějakého pánbíčka na obláčku, ne strnulého osudu, ale opravdu do ruky živého Boha! Izraelští dějepřevci měli na to téma hojně co psát od doby vyjití z Egypta. Poušť byla poseta těly mrtvých „věřících“ bezbožníků. A když pak někdo ukořistil věci klaté, jako Ákan, sám se stal klatým. Ani králům se nevyhýbala ruka Hospodinova. Svévolné a pyšné jednání podléhalo přísným soudům Nejvyššího. Prokazatelně o tom svědčí deportace do Asýrie a Babylónu.

Ukazuje se totiž, jak velmi záleží na okolnostech, za jakých se člověk dostanou do rukou Božích. Stane-li se tak na základě velkorysé nabídky Všemohoucího, který vztahuje ke svéhlavému člověku svou ruku, bude to dobré (Iz 65,2). Rozhodne-li se člověk dobrovolně pokorit pod mocnou ruku Boží a všechnu svou starost vložít na Něj, také to bude dobré. Zjistí, že Pánu Bohu na něm skutečně velmi záleží (1Pt 5,6). Ale upadne-li člověk do rukou Božích jako nekající a vzdorovitý člověk, který si dělá, co chce, nebude to mít šťastného konce.

Jestliže se nikdy nedozvíme, jak to ta paní v metru přesně myslela, můžeme alespoň sami u sebe vědět, jak to myslíme my konkrétně v naší všelijak nejisté a destabilizované době, když hrozí nejen virus, zdražování, ale i blížká válka na Ukrajině. Jedno je však jisté, že totiž nakonec všechno a všichni skončíme v rukou Božích. Pro Ježíše Krista však máme oprávněnou naději, že ony probodené ruce nebudou rukama soudu, ale záchrany.

Bronislav Matulík